

„Urât, foarte urât!“

Când privesc lumea, personajele interpretate de Gheorghe Dinică observă întotdeauna ceea ce este urât, foarte urât, așa cum o făcea și Thersit în *Troilus și Cresida*, unul dintre spectacolele care au marcat modernitatea teatrului românesc. Hohotul de răs sarcastic, adresat atunci lumii, răsună cu aceeași putere; se modifică doar puterea de a stăpâni durerea care îi dă naștere. Autorul satiric se situează în afara sau deasupra realității; actorul nu funcționează decât în relație cu aceasta. Puterea de actor a lui Gheorghe Dinică vine tocmai din firescul cu care extrage din real datele monstruosului și le redă privirii celui alt, după ce le-a integrat în suportabil. Încordarea trupului, incandescența stăpânită a vocii, ființa scenică a acestui actor sunt determinante pentru evoluția conflictului, a oricărui conflict. Într-o viață de artist intră și marile roluri, și prezențele scenice din alcătuirii dialogate lipsite de substanță dramatică. Și dacă, în ceea ce privește prima categorie, Dinică impune imagini memorabile, când este nevoit să slujească un text mai prejos decât el, prezența lui pe scenă ne amintește ce înseamnă într-adevăr teatrul. S-a spus că talentul nu așteaptă numărul anilor; se poate adăuga că nu se modifică o dată cu trecerea lor. Spunând cât de urâtă este lumea, Dinică i-a dat o șansă de a deveni mai frumoasă.

Magdalena Boiangiu

